

obchodvedoucímu tamže, o 238 Kč ustanovil Nejvyšší soud okresní soud v Moravské Ostravě podle § 28 j. n. za onen tuzemský soud, který jest místně příslušným soudem exekučním v této věci.

Důvody:

Usnesením ze dne 11. listopadu 1931 povolil okresní soud v Košicích exekuci zabavením služebních platů dlužníkůvých proti poddlužníkovi, bydlícímu v Moravské Ostravě, a vyhradil rozhodnutí o návrhu na příkázání k vybrání okresnímu soudu v Moravské Ostravě jako soudu exekučnímu. Tento odmítl výkon, nepokládaje se za příslušný exekuční soud. Tento záporný spor o příslušnost vznikl z dvojitého práva, platného jednak v zemích České a Moravskoslezské, jednak v zemích Slovenské a Podkarpatoruské. Při exekuci na neknihovní pohledávky jest podle § 18 čís. 3 ex. ř. exekučním soudem okresní soud, u kterého má dlužník svůj obecný soud ve věcech sporných, což by byl v tomto případě okresní soud v Košicích. Podle prvního odstavce § 18 zák. čl. LX z r. 1881, který nebyl změněn zákonem čís. 23/1928, však jest v takovém případě exekučním soudem okresní soud, na jehož území má býti exekuce vykonána, což by byl okresní soud v Moravské Ostravě, protože podle § 294 třetí odstavec ex. ř. a čl. II. § 45 (3) zák. čís. 23/1928 jest zabavení pohledávky vykonáno doručením platební záповědi poddlužníkovi. Oba soudy jsou v tuzemsku, ale žádný z nich není podle práva u něho platného příslušným exekučním soudem. Protože však jde o věc, která spadá pod pravomoc tuzemských soudů, ale chybí podmínky pro místní příslušnost, bylo použiti předpisu § 28 j. n., což se může státi ve věcech, které nejsou věcmi spornými, i z úřadu.

Čís. 11484.

Jde-li o knihovní žádost k zajištění veřejné dávky podle § 38 písm. c) knih. zák. a podle dvorského dekretu ze dne 18. září 1786, čís. 577 sb. z. s. a ze dne 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s., jest knihovnímu soudu jen zkoumati, zda návrh odpovídá předpisu §§ 14 a 94 knih. zák. Lhostejno, že žádost byla zapsána do exekučního rejstříku.

(Rozh. ze dne 18. března 1932, R I 127/32.)

Podle noty berního úřadu poznamenal soud prvního stálosti ve vl. čís. 110 pozemkové knihy obce J. zástavní právo pro pohledávku československého eráru na dávce z majetku. Rekursní soud zamítl návrh berního úřadu v podstatě proto, že nevyhovuje ustanovení § 54 ex. ř.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Z návrhu berního úřadu vyplývá, že jde o knihovní žádost k zajištění veřejné dávky, již nesporně jest dávka z majetku (zákon čís. 309/1920). Podle § 38 písm. c) knihovního zákona a podle dvorského

dekretu ze dne 18. září 1786 čís. 577 a ze dne 24. října 1806 čís. 789 sb. z. s. lze povolití záznam zástavního práva pro veřejné dávky na pouhou žádost příslušného úřadu. Knihovnímu soudu jest jen zkoumati, zda návrh odpovídá předpisu § 14 a 94 knih. zákona, to jest, zda jest uvedena číselně pohledávka a nemovitost, na níž zajištění má býti provedeno. Žádost berního úřadu těmto požadavkům vyhovuje a proto právem první soud žádosti vyhověl. Okolnost, že žádost byla zapsána do exekučního rejstříku, na povaze její a na věcném vyřízení nemůže nic změnit.

Čís. 11485.

Kdo přijal splnění právoplatně uloženého závazku, nebyl bezdůvodně obohacen (§ 1431 obč. zák.), leč že by šlo o podvod nebo o jednání záludné.

Ten, kdo žaloval o plnění, věda, že mu žalovaný nic nedluhuje, jest povinen vrátiti mu, co žalovaný plnil jen následkem formelně právoplatného rozsudku, a nahraditi vzniklou škodu. Odsouzenému nelze po případe přičítati za zavinění, že se nebránil.

(Rozh. ze dne 18. března 1932, Rv I 1885/30.)

Antonín H. podal roku 1927 na Josefa U-a žalobu o zaplacení za vykonané práce. Josef U. byl rozsudkem pro zmeškání právoplatně uznán povinným zaplatiti zažalovaný peníz a také zaplatil. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se Josef U. na Antonínu H-ovi vrácení zaplaceného peníze a náhrady útrat dřívějšího sporu, tvrdě, že nebyl se žalovaným v obchodním spojení a že mu také nic nedluhoval. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Nesporno jest, že žalobce nebyl nikdy v obchodním spojení se žalovaným a že mu také nikdy nic nedluhoval. Pravým dlužníkem byl a r c h i t e k t Josef U. nikoli i n ž. Josef U., žalobce. Podle spisů Ck VII a) 883/27 je prokázáno, že žalobce hned po doručení žaloby ji soudu vrátil s tím, že se ho věc netýká. I přijetí rozsudku bylo žalobcem odepřeno a teprve po opravě jména »architekt Josef U.« na »inž. Josef U.« byl rozsudek doručen choti inž. Josefa U-a. Tuto změnu jmen navrhl zástupce žalovaného. Z toho plyne, že si žalovaný byl celé situace vědom a přece trval na doručení rozsudku žalobci inž. Josefu U-ovi, ač žaloval architekta Josefa U-a. Tím se stalo, že k zaplacení odsouzen byl nepravý dlužník. Žalovaný ovšem měl právo žádati o vydání rozsudku pro zmeškání, poněvadž se jeho odpůrce k prvnímu roku nedostavil, ale právo to nejde tak daleko, by žádal odsouzení osoby, o které ví, že s ní nebyl nikdy v obchodním spojení a jež mu nic nedluhovala, jen proto, že rozsudek pro zmeškání formálně je přípustný. A to se v souzeném případě stalo. Ač žalovaný věděl, že žalobce s ním nikdy neobchodoval a nic mu nedluhuje, trval na jeho odsouzení, to i tehdy, když se žalobce tomu vzpíral a zažalovanou pohledávku na něm exekučně vymáhal. Takové jednání odporuje dobrým mravům. Každý má